

finde belæg for noget, der mindede om bedrageri, og hele loven blev jo netop til i en eller anden em af beskyldninger. Derfor vil jeg gerne have præciseret fra hr. Peder Sass' side, hvordan han vil vurdere hele den situation, altså få en præcisering af, på hvilke punkter der er blevet taget fejl i den her lov med hensyn til det principielle retspolitiske og . . .

Formanden:

Så er taletiden slut. Hr. Peder Sass for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Som vi allerede har præciseret gennem det, jeg nævnte lige før, finder vi altså ikke, at der er kommet nye elementer frem, siden denne sag blev behandlet sidst. Derfor skal jeg ikke og vil ikke komme meget ind på det, som lige på det seneste har været nævnt, men kun konstatere, at når man har måttet opgive at rejse en tiltale mod skolelederne, så er det, fordi der ikke i det, der ligger i vores straffelovs bedrageribestemmelser, er et tilstrækkeligt grundlag for, at man kan rejse sager mod enkeltpersoner.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Men vi kan jo også konstatere, at Folketinget gjorde sig til domstol uden at have beviserne i orden, og jeg synes, det ville være vigtigt at have denne fælles erkendelse herinde.

Anders Mølgaard (V):

Når man hører Enhedslistens ordfører, kan man ikke lade være med at ihukomme, at det jo ikke var for sjov, at nogle af de embedsmænd, der nu sidder hernede bagved og lytter, og stribevis af politikere mødtes i mange dage og specielt nætter, så vidt jeg erindrer, for at få sat en stopper for Tvindimperiet. Jeg tror ikke, det var med speciel glæde i sindet – hverken for os folkevalgte eller embedsmændene – at vi skulle beskæftige os med den sag, men det var simpelt hen nødvendigt, og sådan er det somme tider i politik. Det er somme tider nødvendigt at gøre nogle ting, og det håber jeg også forslagsstillerne en gang imellem reflekterer over, når nu forslagsstillerne beder os andre om at reflektere over andre principielle spørgsmål.

Jeg mener, Tvindimperiet selv bad om det indgreb. Det var ikke en henrettelse, som Enhedslistens ordfører påpegede, det var et

selvmord. Det var et kollektivt selvmord, og det var velfortjent, skæbnen altså. Det var nødvendigt at sætte en stopper og få markeret specielt for friheden for alle de andre 98 pct. frie skoler i Danmark, at der altså er grænser, der er nogle kridtstreger i sandet, og hvis man passerer dem, så får det konsekvenser. Sådan må det være.

Derfor er det også helt naturligt, at et stort flertal i Venstres gruppe stadig væk er enig i de holdninger, som ministeren gav udtryk for. Der er ikke kommet noget nyt frem, der skaber behov for at ændre på vores stillingtagen, og jeg mener faktisk, at Enhedslisten forsøger at finde et figenblad, ja, måske i virkeligheden bider sig fast med det yderste af neglene i den afgørelse, som statsadvokaten for Aalborg kom med i januar måned.

Jeg mener, det er et yderst tyndt grundlag at rejse sagen på igen her i Folketinget. Jeg mener i virkeligheden, det kan sammenlignes lidt med Tour de France: Vi har haft en etapeafgørelse, den første flade etape, og der er altså kommet en afgørelse fra Aalborg, men der mangler nogle store bjergetaper, og det er lidt for tidligt at placere førertrøjen hos nogle af parterne endnu. Vi må se, hvordan det går på de sidste bjerg-etape, og i hvert fald er vi, det store flertal i Venstres gruppe, af den opfattelse, at vi ikke har tænkt os efter den første flade etape bare at smide cyklen i vejgrøften og kaste den gule førertrøje ind i ringen. Vi må se, hvordan de verserende sager falder ud og vente på deres afgørelse. Alt andet er efter min mening ikke sobert, og det er faktisk det, det drejer sig om.

Så jeg må tilstå, at det store flertal i Venstres gruppe har ingen forståelse for hverken synspunktet eller de såkaldte refleksioner i forslagsgets bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg synes dog, det ville være interessant, om Venstres ordfører ville præcisere, hvorvidt han synes, det er noget godt eller noget skidt, at disse navngivne skoler i sin tid blev frataget muligheden for domstolsprøvelse. Det var jo sådan, at den forhenværende undervisningsminister i første omgang faktisk tilkendegav, at han fandt, at en sådan domstolsprøvelse var mulig, hvorefter Justitsministeriet meget klart måtte præcisere, at noget sådant ikke var muligt. Det er selvfølgelig dette forhold, som stadig væk er det afgørende kritikpunkt for os.